Написав Олексишина Дарина
Середа, 11 березня 2026, 13:41

Прощення

Коли в серці твоєму затаїлась образа,
Й кожен день різні думки в твоїй голові.
І простити когось, ти готовий не зразу-
Бо здається, що правий, а винні усі.

Ти гортаєш у пам яті знов ті розмови,
Де хотів би сказати ще тисячі слів.
Де мовчання болить голосніше від мови,
І «пробач» загубилось серед почуттів.

Ти молився колись, та слова загубились,
Бо важко простити - і важко піти.
І здається, що двері до миру закрились,
А ключ від свободи тримаєш не ти.

Чекаєш, що прийде хтось перший до тебе,
І скаже «пробач мене, я не правий».
Та ніхто не приходить, і це вже не вперше,
І ти слів не маєш, немовби німий.

Дні ідуть, а образа все душу стискає,
І живеш з цим, і душу твою тяготить.
І пробачити хочеш, та щось не пускає,
Так важко буває нам ближніх простить.

Ти шукаєш спокою у тиші вечірній,
Та образа, мов тінь, за тобою іде.
І здається, що серце вже стало камінним,
І ніхто цю стіну вже тепер не знесе.

Та в тій глибині, де молитва ще тліє,
Де надія тихенько, мов свічка, горить,
Бог говорить до серця: «Пробачити вмієш,
Бо любов є сильніша, ніж те, що болить».

Не завжди той приходить, хто рану залишив,
Не завжди прозвучить довгождане «Прости».
Та Господь нас навчає — прощення є вище,
Ніж бажання доводити, хто є правий.

І коли ти відпустиш образу із серця,
Наче камінь важкий упаде із душі.
І тоді у душі знову світло озветься,
І надія, мов ранок, розквітне в тиші.

Бо прощення — це сила, що Бог нам дарує,
Щоб свободу і мир у серцях берегти.
І коли ти прощаєш — Господь завжди чує,
І навчає любов’ю цей світ перемогти.